

РЕШЕНИЕ

№ 22282

гр. София, 03.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 22.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2477** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. С. Г. - гражданин на Република Т., чрез адв. К. срещу Отказ от 30.01.2026г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република Б. в [населено място], Република Т. по заявление от 18.11.2025г.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, необоснован и немотивиран, издаден в нарушение на административнопроцесуалните правила и материалния закон. Твърди се засягане на основни права и свободи, защитени от Европейската конвенция за правата на човека – чл.6, чл.8, чл.10 и чл.11 от ЕКПЧ. Според жалбата отказът е дискриминационен и се основава на национален произход и гражданство. въпреки предоставения достъп до пазара на труда в Република Б., жалбоподателят е лишен от възможност за свободно придвижване и осъществяване правото му на труд. Административният орган не е обсъдил писмените доказателства, приложени към заявлението, както и полученото писмо на Дирекция „Миграция“ МВнР, че лицето е получило единно разрешение за пребиваване и работа с предоставен тригодишен достъп до

пазара на труда и сключен трудов договор с дружеството „Кангару Транс“ ЕООД. Административният орган не е провел цялостно изследване на относимите факти по подаденото заявление, липсват мотиви, което при всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт. Чрез приложените към искането за издаване на виза документи, жалбоподателят счита, че е доказал по ясен начин целта на заявеното пътуване за осъществяване на работа.

В о.с.з. жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. К. и адв. Г.. Иска се отмяна на постановения отказ, като се претендира присъждане на направените по делото разноски в размер на 1085,11 евро.

Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република Б. в [населено място], Република Т. не изпраща представител.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр от 23.01.2026г., подписан от Е. Р., зам. завеждащ консулската служба на Република Б. в [населено място], Република Т., по заявление от 18.11.2025г. е отказано издаване на виза тип „Д“ на А. С. Г. - гражданин на Р. Т.. За правомощията на органа е представена Заповед №315/04.11.2024г. на генералния консул В. В., с която възлага на ЗКС в [населено място] Р., а при негово отсъствие на Е. Р. да съставя, подписва и връчва формулярите за отказ по Приложение 6 към чл.32 от ВК.

Като правни основания за отказа е посочен чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено, че представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на Н. и ЗЧРБ за получаване на виза и последващото право на пребиваване в РБ.

Отказът е получен на 30.01.2026г. от заявителя, като подадената на 13.02.2026г. жалба е в срок.

Приложено е писмо от началник на сектор ПЕСПР Дирекция „Миграция“ – МВР до „Кангару транс“ ЕООД, с което дружеството е уведомено, че за Г. А. С. има предоставен от Агенция по заетостта достъп до пазара на труда на основание чл.24 и от ЗЧРБ за срок от 3 години. Трудовият договор между „Кангару Транс“ ЕООД и А. С. Г. е представен подписан, но без дата, като с него работникът/служителят приема да изпълнява длъжността „Шофьор на товарен автомобил“ (международни превози) за срок от 36 месеца, при трудово възнаграждение от 1077 лева на

месец.

По делото на 13.03.2026г. е постъпило писмо от дирекция „Миграция“, според което решението за издаване на виза по искането се съгласува само с ДАНС.

Постъпил е класифициран материал рег. № RB202001-001-03-M-6-955/13.03.2026г. от ДА“НС“, в който се съдържа изразеното отрицателно становище в хода на съгласувателната процедура. Основният мотив е, че турският гражданин няма регистрирано влизане и преминаване в страната, което изключва възможността трудовия договор да е подписан лично от него. Посочени са и явни несъответствия в положените подписи, с тези в националния паспорт на заявителя, което поставя под съмнение автентичността на представените документи. Прието е, че не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пътуване – основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

Представена от жалбоподателя е електронна кореспонденция между фирмата – посредник „Ф. консулт“, която е съдействала за наемането на турския гражданин Г. А. С. и „Кангару-Транс“ ЕООД, чиято служителка е С. Н.. по искане на жалбоподателя съдът е изискал от Агенцията по заетостта да представи по делото административната преписка във връзка с предоставения достъп до пазара на труда по реда на чл.24и от ЗЧРБ на Г. А. С., за което „Кангару-Транс“ ЕООД е уведомена с писмо, рег.№ 536400-101-693/11.11.2025 г.

Разпитан е като свидетел Д. Р. П. -пълномощник на управителя в „Кангару-Транс“ ЕООД, на длъжност „транспортен мениджър“, който не познава лично жалбоподателя виждал го е на снимка, тъй като той бил кандидат за шофьор в тяхната фирма. Имат контрагент в Т., която им предлага опитни международни шофьори. Те правят предварителна селекция, след което като евентуален бъдещ работодател те също правят селекция на място, на базата на интервю, което техните инструктори провеждат по видеоконферентна връзка. В Б. няма шофьори и са принудени да набират работници от чужбина, като работят на първо място с турския пазар, с транспортна асоциация в И., която използват като посредник. Обявата им стои непрекъснато в JOBS.BG, недостигът на кадри е постоянен. След като одобрят конкретния кандидат му дават координатите на една посредническа фирма, която използват за превод на документите и подаване в Дирекция „Миграция“, която се нарича „Ф. Консулт“ от П., собственика се казва Ш. Н.. По изискванията на Дирекция „Миграция“ трябва да се предостави трудов договор, с вярно с оригинала, като за целта изготвят предварителен трудов договор, който свидетелят лично подписва, изпращат го сканиран на турския гражданин, който си го разпечатва, също го подписва, сканира го и го връща на Ш. Н.,

на фирма „Ф. Консулт“, слагат печати „Вярно с оригинала“ и по този начин подават документите. Фирмата „Ф. Консулт“ е посредника, който подава от тяхно име документите. Свидетелят е подписал приложения по делото договор с А. С. Г.. Интервютата с шофьорите се провеждат лично от Х. Х., който е инструктор и обучител на шофьори. След като подадат документите в Дирекция „Миграция“ чакат разрешение за достъп до трудовия пазар, след като получат това разрешение Ш. праща писмото на хората, които са получили разрешителното и те с него отиват в консулските служби да кандидатстват за виза „Д“, след което да дойдат в Б. и да подадат документи за продължително пребиваване.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е в срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят се позовава на засегнати права, защитими от ЕКПЧ, като за да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да претендира засягане на основни права, въпросът налице ли е действително нарушение на ЕКПЧ е свързан с основателността на жалбата.

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република Б. са регламентирани в Закона за чужденците в Република Б.. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. - чл. 9г от Закона и чл. 10, ал. 1 от Н.. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Н. не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма, като са посочени правните основания - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и са изложени кратки фактически основания – представените документи и направените от апликанта

изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена е невярна информация с цел формално изпълнение на изискванията на Н. и ЗЧРБ, за получаване на виза и последващо пребиваване в Република Б..

В случая е налице отрицателно становище на ДАНС в НВИС, обективизирано в представеното по делото писмо рег. № RB202001-001-03-М-6-955/13.03.2026г., което изцяло е послужило на административния орган да издаде оспорения отказ.

Съдът намира, че становището на ДА „НС“ не е основано на конкретни безспорни факти, а по-скоро на предположения, като то е твърде общо, отнася се не конкретния заявител, а за още петима турски граждани подали молби за дългосрочни визи със сключени трудови договори с „Кангару Транс“ ЕООД. В същото становище конкретно за лицето А. С. Г. не се съдържат никакви установени безспорни факти в резултат на извършени проверки и проучвания от ДА „НС“, с оглед правомощията на агенцията по чл.4 от ЗДАНС. Действително, приложеното свидетелство за съдимост на жалбоподателя е с дата 15.09.2025г., а обявата в Интернет сайт Zaplata.bg е активна от 26.09.2025г., но писменото становище №СМ – 22319/07.11.2025г. на Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, което е дадено на основание чл.15, ал.1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност е положително. Според свидетелските показания фирмата постоянно търси работници, не е изследвано дали представената обява не е подновена изтекла такава. Работодателят е представил документи пред компетентния държавен орган – Агенция по заетостта, която е оторизирана да прецени тяхната истинност, както и надеждността на изявленията на управителя на „Кангару транс“ ЕООД, във връзка декларираната от него нужда от работна ръка и наличие на собствени товарни автомобили. По отношение на трудовия договор, за подписването на който свидетелства разпитаният свидетел П., в условията на развитие на дигиталните технологии е общоизвестна и широко практикувана практиката, даден документ да бъде сканиран и изпращан по електронен път, на лицето, което следва да го подпише, независимо къде се намира. След подписването му документът може да бъде върнат отново по електронен път и да служи като доказателство за изявлението на подписалото го лице.

Фактическите и правни основания за издаване на административните актове са задължителен реквизит, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Когато недостатъчността, неточността, нелогичността или вътрешната противоречивост на мотивите водят до невъзможност да се разбере от какви съображения се е ръководил административният орган, за да издаде такъв именно акт, всъщност липсват мотиви, а отсъствието на мотиви за издаването на индивидуален

административен акт е порок, който съществено нарушава установената от закона форма. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, като при новото разглеждане на заявлението, административният орган следва да извърши преценка на фактите в контекста на приложимите норми на ЗЧРБ, във връзка с даденото вече от Агенция по заетостта положително становище за достъп до пазара на труда, като при необходимост да изиска и допълнително становище от ДА“НС“. Претендираните разноски от 1085,11 евро /хиляда и осемдесет и пет евро и 11 евроцента/ от жалбоподателя следва да му се присъдят, на основание чл.143 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, 11 състав,

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. Г. - гражданин на Република Т. Отказ от 30.01.2026г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република Б. в [населено място], Република Т. по заявление от 18.11.2025г.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в настоящото решение.

ОСЪЖДА министерство на външните работи да заплати на А. С. Г. - гражданин на Република Т. направените разноски от 1085,11 евро /хиляда и осемдесет и пет евро и 11 евроцента/.

СЪДИЯ: